

Hebreeën 13:7-15

Houdt uw voorgangers in gedachtenis, die het woord Gods tot u hebben gesproken; let op het einde van hun wandel en volgt hun geloof na.

In hoofdstuk 11 van de Hebreeënbrief is het voorbeeld van de levenswandel van allerlei Oudtestamentische gelovigen aangehaald. Kenmerkend voor deze gelovigen was dat zij leefden vanuit de belofte. Dat wil zeggen dat zij zich vastklampten aan de beloften van God zonder de verhoring meteen te zien. Denkt u maar aan Abraham. Hij had de belofte van een groot volk en een land. Maar toen hij stierf had hij één zoon en het enige stukje land dat werkelijk zijn bezit was, was het graf van zijn vrouw Sarah. Maar Abraham heeft altijd geleefd vanuit de belofte dat God zijn woord houdt. En dat geldt ook voor de andere geloofsgetuigen die in Hebr. 11 worden genoemd. Deze geloofsgetuigen zijn een voorbeeld voor de lezers van de Hebreeënbrief en uiteraard ook een voorbeeld voor ons.

Nu in hoofdstuk 13 worden opnieuw mensen als voorbeeld aangehaald. Nu gaat het om de voorgangers. Nu hebben wij de neiging om bij dat woordje voorganger meteen aan de 'doemineer' te denken, maar het is maar de vraag of dat in dit verband terecht is. Voorgangers zijn de mensen die ons zijn voor-ge-gaan. De vorige generatie gelovigen. En natuurlijk horen daar predikanten en kerkenraadsleden bij, maar hier gaat het niet alleen om hen. De schrijver roept zijn lezers op om het leven van de vorige generatie gelovigen in herinnering te halen. Dit zijn de mensen die het woord Gods hebben doorgegeven aan de volgende generatie. Zij zijn in woord en daad – de tekst heeft het over hun wandel- een voorbeeld geweest, tot aan het eind van hun leven toe. Kortom zij hebben het volgehouden. Sommigen hebben hun geloof met de dood moeten bekopen, denkt u maar aan Stefanus en Jakobus, maar zij hebben – om met de apostel Paulus te spreken – de goede strijd gestreden, hun loop ten einde gebracht, en het geloof behouden (2 Tim.4:7). Daar moeten de lezers hun aandacht op vestigen. De lezers hebben te maken met vervolging en verdrukking, vooral van hun Joodse volksgenoten. Vandaar dat ze de neiging hebben om terug te vallen. Op allerlei manieren wordt hen in deze brief duidelijk gemaakt dat het loslaten van de Here Jezus Christus en toegeven aan de onderdrukking door terug te keren naar de Joodse tempeldienst achteruitgang is. Vandaar de oproep om op de voorgangers te letten. Zij bleven trouw aan Jezus

Christus. Dit is meteen ook een goede toepassing voor onszelf. Ook voor ons geldt dat we het voorbeeld van onze voorgangers mogen naleven. Wij hebben niet met verdrukking te maken, maar wel met verleidingen of met dwalingen die ons van Christus kunnen aftrekken. Laten we dan, net als zij die ons zijn voorgegaan, trouw blijven aan het Evangelie.

Het 8^e vers is een redelijk bekend vers. *Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid*. Maar dit vers staat hier natuurlijk niet zomaar. De schrijver wil zijn lezers er op wijzen dat dezelfde Jezus die de voorgangers de kracht heeft gegeven om vol te houden tegen de verdrukking in, nog altijd dezelfde is. Jezus wil hen ook de kracht geven vol te houden en Hij zal dat tot in lengte van dagen blijven doen, tot in eeuwigheid. Jezus was 'gisteren', ten tijde van de voorgangers, 'vandaag', ten tijde van de lezers van de brief, 'en tot in eeuwigheid', voor de generaties die na hen komen, daar valt onze tijd ook onder, dezelfde. Ook dat mag voor ons tot troost en houvast zijn. Diezelfde Here Jezus zal namelijk ook met ons zijn. Hij is dezelfde. Hij is Immanuel, God met ons. Hij is met ons alle dagen tot aan de voleinding der wereld.

En omdat Hij altijd dezelfde is, moeten we ons volgens vs. 9 ook niet laten meeslepen door allerlei vreemde leringen. Voor de Joodse lezers van de brief kon dat betekenen dat zij terugkeerden naar de Joodse spijswetten en offermaaltijden. Deze spijswetten worden vreemd genoemd, omdat ze niets te maken hebben met de genade. Verwacht het daarom daar nu niet van, maar verwacht het juist van de genade van de Here Jezus! De offers en de daarbij behorende offermaaltijden moesten telkens herhaald worden. Het offer van Jezus heeft eens en voor altijd de schuld weggedaan en gratie gegeven aan een ieder die gelooft. Daarom heeft het offer van het oude verbond voor een christen geen betekenis meer. Jezus heeft buiten Jeruzalem zijn leven gegeven aan het kruis. Het kruis is nu ons altaar. Daarom moeten christenen het niet meer verwachten van de offerdienst in de tempel in Jeruzalem. Daar verwijst het 14^e vers naar. We hebben geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige. Niet in het aardse Jeruzalem is onze toekomst gelegen, maar in het hemelse Jeruzalem.

Het 15^e vers heeft het nog wel over een offer die wij als gelovigen in de Here Jezus kunnen brengen. Namelijk een lofoffer. Het lofoffer was een offer uit dankbaarheid en

was een van de weinige offers die geen verband hield met zondenvergeving. Oorspronkelijk bestond het lofoffer ook uit een dierenoffer, maar nu zegt de schrijver dat we God een lofoffer mogen brengen met onze mond. En dat mogen we doen door Hem. Door de Here Jezus. Omdat de Here Jezus als hogepriester zit aan de rechterhand van God, kunnen gelovigen door Hem vrij tot God gaan. Hij is het waard om voortdurend een lofoffer te brengen, de vrucht van onze lippen.

Wij mogen voortdurend onze Heiland prijzen. We mogen Hem danken voor het volbrachte werk aan het kruis. We mogen Hem danken omdat Hij gisteren en heden en tot in eeuwigheid dezelfde is. We mogen Hem danken omdat Hij ons nooit loslaat. Hij hielp de voorgangers om het vol te houden. Hij wil ons helpen om het vol te houden.

We mogen Hem danken dat Hij kwam naar deze aarde. God werd mens. Een kind in een voerbak. Zo klein. Een man aan het kruis, zo kwetsbaar. Overwinnaar over de dood, zo machtig. En straks, de Koning der koningen, Elke tong zal belijden, Jezus is Heer. Hem zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden.

Amen.